ഭാരതീയ സംഗീതം

പി. എൻ കല്യാണിക്കുട്ടി
S.S.T. College of Music, Trivgandrum

സംഗീതത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെിലും ര ുവാക്കു പറയുന്നത് ഈ അവസരത്തിൽ അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു കരുതുന്നു. ഇക്കാലത്ത് പൊതുവേ ജനമദ്ധ്യത്തിൽ, ശാസത്രീയ സംഗീതത്തിലുള്ള അഭിരുചി കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഇതിന് കാരണം എന്താണെന്ന് ആരായുകയും, ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് കടിഞ്ഞാണടുകയും ചെയ്തില്ലങ്കിൽ, അമൂല്യ നിധിയായ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രീയ സംഗീതം ക്രമേണ നിർജീവമായോ, നാമാവശേഷമായോ തീരുമെന്നുള്ളത് തർക്കമററ സംഗതിയാണ്. സാംസ്കാരിക രംഗത്തും മററും നമുക്ക് ഇന്നു ായിക്കൊ ിരിക്കുന്ന ധാർമ്മികാധപതനം ആണ് ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾക്ക് മുഖ്യകാരണമെന്ന് പൊതുവേ അഭിപ്രായമു ്.

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറ കലകളുടെ വൈപുല്യവും, ഔന്നത്യവും കൊ ാണ് ആ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ സംസ്കാര സമ്പത്ത് നിലനിന്ന് പോരുന്നത്. നിർവ്വികാരമായും, ജ്യോതി സ്വരൂപമായും ഇരിക്കുന്ന പ്രേമസാഗരത്തിൻെറ കല്ലോലജാലങ്ങളാണ് ദിവ്യമായ സംഗീതം. ഈ സംഗീതത്തെക്കുറിച്ച് അൽപമായിചിന്തിച്ച്നോക്കാം.

സംഗീതമെന്നത് ഒരു നാദ ഭാഷയാകുന്നു. മനോവികാരങ്ങളെ നാദരൂപേണ മനോരഞ്ജകമാം വണ്ണംപ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കലയ്ക്ക് സംഗീതമെന്ന് പറയുന്നു. ലോകത്തിൽ ജീവജാലങ്ങൾ ആവീർഭവിച്ച് ലോകവ്യാപാരങ്ങൾ തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽക്കു തന്നെ സംഗീതവും, അതിൻേറതായ ഏററവും പ്രകൃത രൂപത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ചു എന്ന് കരുതുന്നതിൽ തെററു ന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജീവജാലങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ അവയുടെ ഇണയേയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ഓരോരോ ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചാണ് ആകർഷിക്കുന്നത് എന്നത് അനുഭവ വേദ്യമാണ്. ആദിമകാലത്ത് പ്രാകൃതനായ മനുഷ്യനും ഇതേ മാർഗ്ഗം തന്നെയാണ് അനുവർത്തിച്ചിരുന്നത് മനോഹരമായി പാടുന്ന പക്ഷി ജാലങ്ങളെ പോലെ തന്നെ മനുഷ്യനും വിവിധങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചും അംഗ വിക്ഷേപങ്ങൾ കൊ ും ഭാഷയോ വേഷമോ ഒന്നും തന്നില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് ആശയം വിനിമയം നടത്തിപോന്നു.

ഗീതത്തിന് ആധാരമായിട്ടുള്ളത് നാദമാകുന്നു.
'ന നാദേന വിനാ ഗീതം
ന നാദേന വിനാ സ്വരഃ
ന നാദേന വിനാ നൃത്തം
തസമാത് നാദാത്മകം ജഗത്'.

ഇപ്രകാരം നാദാത്മകമാണ് ഗീതം എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. നാദത്തിൽ നിന്ന് ഗീതവും, ചലനത്തിൽ നിന്ന് നൃത്തവും ഉ ായി. കാലാന്തരത്തിൽ പ്രകൃതി ദത്തമായ ലോഹം, മരം, മുതലായവ കൊ ു വാദ്യവും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. ഗീതം, വാദ്യം, നൃത്തം ഇവ മൂന്നും ചേർന്ന് 'സംഗീതം' ഉ ായി എന്ന് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'ഗീതം വാദ്യം തഥാ നൃത്യം ത്രയം സംഗീതമുച്യതെ'
ഗീതവാദ്യോഭയം യത്ര സംഗീതമിതി കേചനാ'.

നൃത്യമാകട്ടെ വാദ്യത്തെ അനുഗമിക്കുന്നു. വാദ്യമോ ഗീതത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഗീതത്തിന് തന്നെ പ്രാധാന്യം.

''നൃത്യം വാദ്യാനുഗം പ്രോക്തം,
വാദ്യം ഗീതാനുവർത്തി ച,
അതോ ഗീതം പ്രധാനത്വാ-
ദത്ര ദാ വഭിദീയതേ''.

സംഗീതം ''മാർഗ്ഗം''-''ദേശി'' എന്നു ര ായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

മാർഗ്ഗം:

ദേവലോകത്ത് ദേവന്മാരാലും, യക്ഷകിന്നര കിം പുരുഷൻമാരാലും, പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന സംഗീത രീതിയ്ക്ക് ''മാർഗ്ഗം'' എന്നു പറയുന്നു. അത് ദേവ ലോകത്ത് ഭരതൻ, നന്ദീകേശ്വൻ, ശാർദ്ദൂലൻ എന്നിവരാൽ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. അതിനു ''ഭാവഭഞ്ജനം'' എന്നും പേരു ്. അത് അക്ഷരങ്ങളെക്കൊ ് നിറഞ്ഞതും, അകാരങ്ങൾ ഇല്ലാത്തും ആയതുകൊ ു ''നിബാധകം'' എന്നും പറയുന്നു. സാമഗാനം ഈ ഇനത്തിൽ ചേർന്നതാണ്.

ദേശി:

ഇത് ഓരോരോ ദേശത്തും, ജനങ്ങൾക്ക് പൊതുവേ രഞ്ജകമായി തോന്നി, ഈ രീതി ആനന്ദ പ്രദവും, ഈശ്വര സ്തുതികൾ പാടുന്നതിന് അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു.

സംഗീതവും ഇതര കലകളും:

പ്രകൃതി വൈഭവം കൊ ു സിദ്ദിച്ചവിശിഷ്ട ജ്ഞാനത്തെ- അതായത് കലയെ- വികസിപ്പിച്ച് ലോകോപകാരാർത്ഥം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന് വേ ി അനേകം മഹാന്മാരും, ഋഷീശ്വരന്മാരും നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ചതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണ് ലോകത്തിൽ കലകൾ സമ്പുഷ്ടമായത്. അപ്രകാരം അറുപത്തിനാലു കലകളും, സംജാതമായി. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ സംഗീതം, തച്ചുശാസ്ത്രം, ശിന്ധ വിദ്യ, ചിത്രമെഴുത്ത്, കവിത, നാടകം, നാട്യം എന്നിത്യാദി ഏഴു കലകളാണ്. എന്നാൽ അതിൽ വച്ചേററവും പ്രധാനം സംഗീതമാണെന്നാണ് അഭിജ്ഞന്മാർ സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നത്. എല്ലാ കലകളും ദുഃഖത്തിൻെറ എല്ലാ ഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു എന്നു വരികിലും, സംഗീതം പോലെ സാർവ്വത്രികമായും, സർവ്വസാധാരണമായും, ആദരണീയമായും മറെറാരു കലയും വ്യാപിച്ചു കാണുന്നില്ല എന്നുതു തന്നെ ഇതിന് മകുടോദാഹരണമാണ്. ''പടുപാട്ടൊന്നു പാടാത്ത കഴുതയില്ല''. ഇതുപോലെ മറെറാരു കലയേ കുറിച്ചും പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. പണ്ഡിത പാമര ഭേദമോ കുചേല കുബേരഭേദമോ ഒന്നും കൂടാതെ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളെ പുളകച്ചാർത്തണിയിക്കാൻ- ആനന്ദ ലഹരിയിൽ ആറാടിക്കാൻ -സംഗീതത്തിനല്ലാതെ മറെറാന്നിനും സാദ്ധ്യമല്ല തന്നെ. ഇതിന് ഉപോൽ ബലമായി സംഗീത കലയെക്കുറിച്ച് തത്വ ജ്ഞാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന ''പ്ലേറേറാ'' നിർവചിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

''സംഗീതമെന്നത് ഒരു നൈതിക നിയമമാകുന്നു. അത് പ്രപഞ്ചത്തിനു പ്രാണനെ ദാനം ചെയ്യുന്നു. ഭാവനാശക്തിയെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു സങ്കൽപ്പരാജ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നു. ദുഃഖിതന്മാർക്ക് മനസ്വാസ്ഥ്യം നൽകുന്നു. എന്നു വേ ലോകത്തിലേ സകല ചരാചരങ്ങൾക്കും ചലനവും ചൈതന്യവും ഉ ാകുന്നു. എല്ലാ നന്മകളിലേയ്ക്കും മനുഷ്യനെ നയിപ്പിക്കുന്ന നിയാമക ശക്തിയുടെ അതുല്യമായ സത്ത, ഈ അനർഘമായ സംഗീതം ഒന്നു മാത്രമാകുന്നു. പരമാത്മാവിനെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനും, അദൃശ്യമായ എല്ലാ വസ്തുക്കളുടേയും, പരിപൂർണ്ണമായ മനോഹാരിതയേയും സൗന്ദര്യത്തേയും ക റിയുന്നതിനും ജ്ഞാന ചക്ഷസ്സുക്കളെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും സാത്വികശക്തിയുള്ള ഈ സംഗീതം ഉപകരിക്കുന്നു ്.'' പ്ലേറേറായുടെ അഭിപ്രായത്തിലെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമാണിത്. സംഗീത കലയുടെ എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളേയും ആ തത്വ വിചക്ഷണൻ സ്പർശിച്ചിട്ടു ്. ഇത്രമാത്രം മാഹാത്മ്യമുള്ള സംഗീതത്തിൻെറ അഭാവത്തിൽ ലോകം അർത്ഥശൂന്യമായും, അന്ധകാരാവൃതമായും, മൂകമായും ഏററവും വിരസമായും തീരുമെന്നുള്ളത് അവിതർക്കിതമാണ്.

മനുഷരാദി ജീവജാലങ്ങൾ ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നത് ജ്ഞാനേന്ദ്രിയ പഞ്ചകങ്ങൾ വഴിയാണ് അതിൽ ശ്രവണേന്ദ്രിയം വഴി അനുഭവിക്കുന്ന ആനന്ദത്തിന് ആസ്പദം അമൃതനിഷ്യന്ദിയായ ഗാനധാര ഒന്നു മാത്രമാണ് എന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേ തില്ലല്ലോ.

വേദങ്ങളിലെ സംഗീതം

ഋഗ്വേദകാലം മുതൽ 'വേദഗാനം' എന്നുകൂടി പേരുള്ള വേദപാരായണം ഗുരുമുഖേന വായ് മൊഴിയായ് പരമ്പരയാപാടി വരുന്നതുകൊ ു, ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള വേദഗാനത്തിൽ നിന്നും മുൻ കാലങ്ങളിലെ രീതി ഊഹ്യമാണ്. ആദ്യത്തെ വേദമായ ഋഗ്വേദം അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുമ്പോൾ പലർ, ഒരു ശ്രുതിയിൽ ഒന്നിച്ചു ചൊല്ലുന്നത് കൊ ുള്ള ചാതുര്യവും, ശ്രവണ സുഖം അനുഭവപ്പെടുന്നതു കൊ ് വൈദികൻമാർ ആ മാർഗ്ഗത്തിൻ കൂടുതൽ പരിശ്രമം ചെയ്തു വേദത്തെ മൂന്നു വ്യത്യസ്ത സ്വരങ്ങളിലായി പാടി ശീലിച്ചു വന്നു. ഈ രീതി അവരുടെ പിൻഗാമികളും തുടർന്നു വന്നു. അചിരേണ മൂന്നു സ്വരങ്ങളോടു ഓരോ സ്വരങ്ങൾ ചേർത്തു ഏഴു സ്വരങ്ങളിലായി സമഗാനത്തെ പരിഷ്കരിച്ചു. ഈ സപ്ത സ്വര രീതിയാണ് സംഗീതത്തിനു ആധാരമായി ഇന്നും തുടർന്നു വരുന്നത്.

താളം

ഗീതം, വാദ്യം, നൃത്തം ഇവയുടെ വൃത്തം, കാലപ്രമാണം, ഗതി മുതലായവ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും നിർണ്ണയിക്കുന്നതും ആയ ഗണിതരീതിക്ക് ''താളം'' എന്നു പേരു പറയുന്നു. സ്വരങ്ങൾ ഏഴുള്ളതു പോലെ താളങ്ങളും ഏഴു ്. അവ ധ്രുവം, മഠ്യം, രൂപകം. ഝമ്പ, ത്രുപുട, അട, ഏകം എന്നിവയാണ്. ഇവയോടുകൂടി ചതുരശ്രം, തിശ്രം, മിശ്രം, ഖണ്ഡം, സങ്കീർണ്ണം എന്നു അഞ്ചു ജാതികളും, ദ്രുതം, അനുദ്രുതം, ലഘു, ഗുരു, പ്ലുതം, കാകപാദം എന്ന ഷഡാംഗങ്ങളും ചേർന്ന താളശാസ്ത്രം അതിവിപുലമാണ്. അതിവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

'' ശ്രുതിർ മാതാ, ലയഃ പിതാ''-

എന്ന പ്രമാണം കൊ ു തന്നെ താളത്തിനു മുഖ്യമായ സ്ഥാനമാണ് കന്ദിച്ചുട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം.

സംഗീതത്തിൻെറ മഹിമ

'സംഗീതം മോക്ഷ പ്രാപ്തിക്ക് സൂക്ഷ്മവും സ്ഥിരവും സുലഭവുമായ മാർഗ്ഗമാണെന്നുത് സർവ്വവിദിതമാണ്. ശ്രീ ത്യാഗരാജ സ്വാമികൾ മുതലായവർ അതിനുദാഹരണമാണ്. ശ്രീ നാരായണ മാമുനിയോടു ശ്രീ കൃഷ്ണൻ പറയുന്നതു നോക്കുക.

''നാഹം വസാമി വൈകുണ്ഠേ

ന യോഗി ഹൃദയേ രവൌ

മത് ഭക്ത യത്ര ഗായന്തി

തത്ര തിഷ്ഠാമി നാരദേ''

''സംഗീതജ്ഞാനമു, ഭക്തി വിനാ'' എന്നാണ് ശ്രീ ത്യാഗരാജസ്വാമികളും പാടിയിരിക്കുന്നത്. ഭക്തി വിഹീനമായ സംഗീതം ഗന്ധമില്ലാത്ത പുഷ്പം പോലെ നിഷ്ഫലമാണ്. സംഗീതം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരാളും ഒരു തികഞ്ഞ ഈശ്വര ഭക്തനായിരിക്കേ ത് തുലോം ആവശ്യമാണ്.

മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ സഫലമാക്കി തീർക്കുന്നതിനു സാന്മാർഗ്ഗിക തത്ത്വങ്ങളേക്കാൾ വിലമതിക്കുന്ന ഒന്നും തന്നെ ഈ ലോകത്തിലില്ല. ഈ സാൻമാർഗ്ഗിക തത്ത്വങ്ങളുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും പരിണാമവും എവിടെ നിന്നാണ്? തീർച്ചയായും സംഗീതത്തിൽ നിന്നു തന്നെ. സംഗീതം മനുഷ്യ ഹൃദയത്തെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി ചരിപ്പിച്ച് അകക്കാമ്പിൽ അതിസത്തായ ബോധത്തെ വളർത്തി ബ്രഹ്മാനന്ദത്തെ കൊടുക്കുന്നു. ജീവിതായോധനത്തിൽ കിടന്നു നട്ടം തിരിഞ്ഞു വ്രണിതഹൃദയരായി മനുഷ്യർ വിഷമിക്കുമ്പോൾ- യാതൊരു ആശ്വാസ മാർഗ്ഗങ്ങളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരിക്കുമ്പോൾ, സംഗീതം ശാന്തതയെ നൽകി ചുററും പരിശുദ്ധമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചു സ്വർഗ്ഗീയ സുഖം അനുഭവിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻേറയോ സമുദായത്തിൻേറയോ സംസ്കാരത്തേയും ഘടനയേയും പ്രത്യേകമായി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു വിശേശഷം ആഭ്യന്തരമായി ഉ ായിരിക്കാം. അതു സംഗീതമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. എല്ലാ കലകളിലും, സംഗീതത്തിലും സംഗീതം അന്തർയ്യാമിയായി വർത്തിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനം പോഷിക്കുന്നതും സംസ്കാരം വികസിതമാകുന്നതും പ്രേമാത്മകമായ ഹൃദയം അലിഞ്ഞു ചേരുന്നതും എല്ലാം സംഗീതത്താലാണ്. ഉത്കണ്ഠ, ശാന്തത, താപം, ആനന്ദം മുതലായ സ്തോഭങ്ങളെ ഉ ാക്കാൻ സംഗീതത്തിനുള്ള കഴിവു അപാരമാണ്. സംഗീതം കൂടാതെ വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ പൂർണ്ണമാവുകയില്ല എന്നു എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞ സംഗതിയാണ്.

ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതം

ഭാരതത്തിൻെറ യാതൊരു കോണിലുമുള്ള സംഗീതവും പ്രയോഗത്തിൽ അന്ധാന്ധം വ്യത്യാസമു ന്നു വരികിലും ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനം ഒന്നു തന്നെയാണ്. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ മുസ്ലീം ഭരണം ഉ ായതോടുകൂടി പേർഷ്യൻ സംസ്കാരം നമ്മുടെ കലകളിൽ കലരുകയും സങ്കര രൂപം പ്രാപിച്ച ഉത്തരേന്ത്യൻ സംഗീതത്തതിന് ''ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീത''മെന്നും ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംഗീതത്തിന് ''കർണ്ണാടക സംഗീത''മെന്നും പേരു ായി. ശാർങ ദേവൻെറ സംഗീതരത്നാകര കാലത്തിനു ശേഷമാണ് ഹിന്ദുസ്ഥാനിയെന്നും കർണ്ണാടകമെന്നും ര ു വിഭാഗമായി തീർന്നതെന്നു കരുതുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതത്തിന് വി. എൻ ഭാത്ഖണ്ഡേ എന്ന മഹാൽ ''ക്രമിക് പുസ്തക് മാലിക് (ക്രമിക) പുസ്തക മാലിക) എന്ന ഗ്രന്ഥം രചിക്കുകയും നാലു ഭാഗങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ധാരാളം കൃതികളും, തീയറികളും മററും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു ്. അദ്ദേഹം ഒരു സംസ്കൃത വിദ്വാനും അഭിഭാഷകനുമായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതവും കർണ്ണാടക സംഗീതവും ഒരു വൃക്ഷത്തിൻെറ ര ു ശിഖരങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾക്കു മാററമൊന്നുമില്ല. ഭാഷയുടെ വ്യത്യാസത്താൽ പ്രയോഗ രീതിയിലും ചില രാഗങ്ങളുടെ പേരുകളിലും അന്ധാന്ധം വ്യത്യാസം ഉെ ന്നേ ഉള്ളൂ. പാർസി സംഗീതത്തിൻെറ കലർപ്പ് ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതത്തിന് ഇമ്പം കൂട്ടുന്നു. ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതത്തിന് സാരംഗി, സിത്താർ മുതലായ സ്വരവാദ്യങ്ങളും തബല മുതലായ താളവാദ്യങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളാണ്.

കർണ്ണാടക സംഗീതം

ആദികാലത്ത് നൃത്തത്തിനു മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു വന്ന ഗീതം-ഭക്തന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും ചേർന്നു- ആ ഗീതം മാത്രം എടുത്ത് ഈശ്വര നാമകീർത്തനങ്ങൾ പാടുന്നതിനായി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. അതിനുശേഷം വിദ്വാന്മാരുടെ അശ്രാന്ത പരിശ്രമം കൊ ു മുറകളും അതിനനുസൃതമായ ശാസ്ത്രങ്ങളും നിർമ്മിച്ചു ഇന്നത്തെ നിലയിൽ എത്തിച്ചു. ഭരതമുനി, രാമാമാത്യൻ, ശാർങദേവൻ, വെങ്കിടമഖി മുതലായവരാണ് സംഗീതത്തെ ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ പ്രധമഗണനീയർ. ഇക്കാലത്താകട്ടെ സംഗീതം വാഗ്ഗേയകാരന്മാരുടെ മനോഹരമായ വർണ്ണ മട്ടിലുള്ള ഗീതങ്ങൾ, സ്വരജതികൾ, വർണ്ണങ്ങൾ, കീർത്തനങ്ങൾ, രാഗമാലികകൾ, പദങ്ങൾ, തില്ലാനകൾ വിശേഷതരമായ രാഗാലാപം, താളവ്യവഹാരത്തെ കാണിക്കുന്ന പല്ലവി ഗാനങ്ങൾ

തുടങ്ങിയ ഉന്നത നിലവാരത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ ചില നൂററാ ുകളിലായി സംഗീതകലയെ പരിപോഷിപിച്ച വിദ്വാന്മാരിൽ പുരന്ദരദാസ്, ത്യാഗരാജസ്വാമികൾ, മുത്തുസ്വാമി ദീക്ഷിതർ, ശ്യാമ ശികൾ, സ്വാതിതിരുന്നാൾ തുടങ്ങിയ ഗാനകവികളും, സംഗീതവിദ്വാന്മാരും, വാദ്യവിദ്വാന്മാരും, നൃത്ത വിദഗ്ദന്മാരും ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഭരത നാട്യം

ആംഗ്യഭാഷയിൽ നിന്നാണ് നാട്യത്തിൻെറ ഉത്ഭവമെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. കാലാന്തരത്തിൽ സംഗീതത്തിൻെറ സഹായത്തോടെ നാട്യകലയും ഔന്നത്യത്തെ പ്രാപിച്ചുവന്നു. ഭരതമുനിയുടെ ''നാട്യശാസ്ത്രം'' എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് നാട്യകലയ്ക്ക് വ്യക്തമായ രൂപവും ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനവും കൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭരതനാട്യം, ''ആംഗികം''- വാചികം എന്നിവ ര ും ചേർന്നതാണ്. ഇതിൽ താണ്ഡവ ലാസ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. അലാരിപ്പ്, ജതിസ്വരം, സ്വരജതി, ശബ്ദം, വർണ്ണം, (പദവർണ്ണം) തില്ലാന പദം, ജാവലി, എന്നീ മുറ അനുസരിച്ചാണ് ഭരതനാട്യം ആടിവരാറുള്ളത്. ഭരതനാട്യത്തിൻെറ വിജയത്തിനുള്ള മുഖ്യ കാരണം അതിൻെറ ഗാനങ്ങളാണ്. സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിൻെറ സംഗീത സദസ്സിൽ ഭരതനാട്യ വിദ്വാന്മാരും ഉ ായിരുന്നു. നാട്യ വിദ്വാന്മാരായ തഞ്ചാവൂർ പൊന്നയ്യാപിള്ള, ചിന്നയ്യാപിള്ള, ശിവാനന്ദം,വടിവേൽ മുതൽപേർ ആകൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഭരതനാട്യത്തിൻെറ അമൂല്യങ്ങളായ അനേകം പദങ്ങളും പദവർണ്ണങ്ങളും, ശ്രീ സ്വാതിതിരുന്നാൾ മഹാരാജാവ് തൻെറ സ്വതസിദ്ധമായ ശൈലിയിൽ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടു ്. യദുകുല കാംബോജിയിലുള്ള ''സ്വാമി നിന്നെ'' തുടങ്ങിയ പദവർണ്ണങ്ങൾ തന്നെ ഇതിനു മകുടോദാഹരണമാണ്.

മോഹിനിയാട്ടം ഭരതനാട്യത്തിൻെറ ഒരു വിഭാഗമാകുന്നു. ഇത് കേരളത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചത് ശ്രീ വടിവേൽ പിള്ളയാണ്. അടുത്ത പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട പന്തനല്ലൂർ ശ്രീ മീനാക്ഷീ സുന്ദരം പിള്ള, അടയാർ കലാക്ഷേത്രത്തിലെ ഭരതനാട്യവിദ്വാൻ ശ്രീ സ്വാമിനാഥപിള്ള തുടങ്ങിയവ ഇന്നും ഇത് തുടർന്നുവരുന്നു.

ശ്രീ സ്വാതി തിരുനാൾ മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സു കൊ ു സംഗീതത്തിനു നൽകിയ സംഭാവനകൾ

കേരളത്തിനു പുറമേയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സംഗീതത്തിനു ായമാററം കേരളത്തിലും ഉ ായത് സ്വാതിതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലേയും, ഗോവിന്ദമാരാരുടേയും ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണ്. പണ്ഡിതവരേണ്യനും, കലാപ്രേമിയുമായിരുന്ന ശ്രീ സ്വാതിതിരുന്നാൾ മഹാരാജാവ് പല ഭാഷകളിലും പ്രാവീണ്യം സിദ്ദിച്ച കവികളേയും, വാഗ്ഗേയകാരന്മാരേയും, ആസ്ഥാനവിദ്വാന്മാരായി നിയമിച്ച്, വിദ്വൽസദസ്സ്, സംഗീത സദസ്സ് മുതലായവ നടത്തി അവർക്ക് വേ പ്രോൽസാഹനങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നു. തിരുമനസ്സുകൊ ു സംഗീതത്തിൻെറ എല്ലാ ശാഖകളിലും, സംസ്കൃതം, കർണ്ണാടകം, തെലുങ്ക്, ഹിന്ദി, മലയാളം മുതലായ ഭാഷകളിൽ ധാരാളം ഗാനങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടു ്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ, നവരാത്രി കീർത്തനങ്ങൾ, ഘനരാഗകീർത്തനങ്ങൾ, മധ്യമകാല കീർത്തനങ്ങൾ, സ്വരജതി, ഗീതം; തില്ലാന, വർണ്ണം, പദവർണ്ണം, അനേകം കീർത്തനങ്ങൾ , പദം, ജാവലി മുതലായവയും നടനകലയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പദവർണ്ണങ്ങളും മററുമാണ്. ഇവയെല്ലാം ചേതോഹരങ്ങളും , പരമാനന്ദദായകങ്ങളുമാണ്. ഈ കൃതികളിൽ അനന്യസാധാരണമായ ''സ്വരാക്ഷര'' പ്രയോഗങ്ങൾ ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിലെല്ലാം കുല ദൈവമായ മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ പേരായ ''ശ്രീ പത്മനാഭ'' എന്ന മുദ്ര ചേർത്തിരിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ ഭാഷാശൈലി ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ഭാഷയെ വെല്ലുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളുടെ ഗാനമാധുര്യത്തിനും രാഗഭാവത്തിനും ആശയവിശേഷത്തിനും സമമായി വേറെ സംഗീത കൃതികൾ ഇല്ല തന്നെ. കൂടാതെ അപൂർവ്വരാഗങ്ങളിലും, താളങ്ങളിലും, അനേകം കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടു ്. അവ സംഗീത കലയ്ക്ക് അമൂല്യ മുതൽക്കൂട്ടാണ്. ഇതിനും പുറമേ

ശ്രീപത്മനാഭശതകം
സ്യാനന്ദൂര പൂരവർണ്ണന പ്രബന്ധം
ഉത്സവപ്രബന്ധം
കുചേലോപഖ്യാനം
അജാമിളേപഖ്യാനം
മുതലായ കൃതികളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടു ്.

ഗീതാഗോവിന്ദം

12-ാം നൂററാ ിൽ ജയദേവ കവിയാൽ വിരചിതമായതാണ് ''ഗീതാ ഗോവിന്ദം'' ഇതിൽ രാധാ മാധവന്മാരുടെ ദിവ്യ പ്രേമൈക്യത്തെ, ശൃംഗാര രസലഹരിയിൽ തന്നെ മനോഹരമായി രചിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ എട്ടു പാദങ്ങളോടു കൂടിയതും ഭക്തി രസ പ്രധാനങ്ങളുമാണ്. ഈ അഷ്ടപദി ഗാനങ്ങളെ ഭക്തന്മാർ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സോപാനങ്ങളിൽവച്ച് പാടിവന്നിരിന്നു. ശ്രീ കൃഷ്ണാമൃതത്തെ പാനം ചെയ്യുവാൻ ഭക്തന്മാർ അഹമഹമിഹയാ മുന്നോട്ടുവരികയും, ക്രമേണ സോപാനം എന്നത് ഒരു ഗാന രീതിയായി തീരുകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരം അഷ്ടപദി ഗാനങ്ങൾ നാടെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. ഈ

ഗാനങ്ങൾ മിക്ക ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഇടയ്ക്കാ വാദ്യത്തിൻെറ അകമ്പടിയോടു കൂടി പാടിവരുന്നു.

കഥകളി

തനി കേരളീയമായ, മേന്മയാർജിച്ച് ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തി വരുന്ന ഒരു നൃത്ത ഗാന കലയാണ് കഥകളി. ഇതിൻെറ ജനയിതാവ് കൊട്ടാരക്കര തമ്പുരാനാണ്. ഇതിലെ ഗാനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളാകുന്നു. കഥകളിപാട്ടുകൾ അഷ്ടപദിപ്പാട്ടുകളെ അനുകരിച്ച് സോപാനരീതിയിലാണ് പാടിവരുന്നത്. ദേശീയ സമ്പ്രദായവും സോപാന സമ്പ്രദായവും തമ്മിൽ ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ മാററം ഒന്നും തന്നെയില്ല. പ്രയോഗരീതിയിലുള്ള അന്ദാന്ദ വ്യത്യാസങ്ങളേയുള്ളൂ. പദാഭിനയത്തിനും ഭാഷാവിഷ്കരണത്തിനും തക്കവണ്ണം കൂടുതൽ ദീർഘമായും നടൻെറ പദവിന്യാസത്തിനനുസരിച്ചും പാടിവരുന്നു. ദേശീയരീതിക്ക് അപ്രകാരം പാടേ ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്ത് യശഃശരീരനായ മഹാകവി വള്ളത്തോളിൻേറയും കലാമണ്ഡലത്തിൻേറയും പരിശ്രമഫലമായി കഥകളി പ്രസ്ഥാനം പരിഷ്കരിക്കുകയും പാട്ടുകൾ കൂടുതൽ ദേശീയ രീതിയിൽ ആക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു ്. കഥകളി, മനോഹരങ്ങളായ പുരാണകഥകളെ ഇതിവൃത്തമാക്കി നൃത്തരൂപത്തിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രധാന കഥകളി രചയിതാക്കൾ കൊട്ടാരക്കര തമ്പുരാൻ, ഉണ്ണായി വാരിയർ, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ, ഇരയിമ്മൻ തമ്പി തുടങ്ങിയവരാണ്.

മലയാളഗാനങ്ങൾ

ഇരയിമ്മൻ തമ്പി, കെ.സി. കേശവപ്പിള്ള മുതലായവരുടെ മലയാള ഗാനങ്ങൾ ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിനു മികച്ച മുതൽകൂട്ടാണ്. അടുത്ത കാലത്തായി ആൾ ഇൻഡ്യ റേഡിയോ വഴി ഇവരുടെ മലയാള ഗാനങ്ങൾ, കഥകളിപ്പദങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് ധാരാളം പ്രചാരം കൊടുത്തുവരുന്നു ്. ഇതു കൈരളിയ്ക്ക് എക്കാലവും അഭിമാനാർഹമാണ്.

ലളിതഗാനങ്ങൾ

കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി ശ്രോതാക്കളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് ലളിതഗാനങ്ങൾ. ശാസ്ത്രീയ സംഗീതത്തിനുള്ള നിയമങ്ങളും, നിബന്ധനകളും ഇതിനും ബാധകമാണ്. ഈ നിയമങ്ങൾ ലളിതഗാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്ര കർശനമായി പാലിക്കപ്പെടുന്നുേ ാ എന്നു സംശയിക്കേ ിയിരിക്കുന്നു. ധാരാളം യുവകവികൾക്കും, ഗായകർക്കും, പ്രോൽസാഹനം ഈരംഗം നൽ□ന്നു ്. ഗ്രാമീണഗാനങ്ങളും ഈ ഇനത്തിൽ പെടുന്നവയാണ്. കർണ്ണാടകസംഗീതവും മററും, ശാസ്ത്രീയമായി അഭ്യസിച്ചു നന്നായി പാടാൻ കഴിയുന്ന വിദ്വാന്മാർ ലളിതാഗാനങ്ങൾ പാടിയാൽ അത് (''ഹേമാമോദസമ'' കാഞ്ചനത്തിന് സൗരഭ്യം) പോലെ അമോഘമായ സുഖം നൽകുന്നതും പുളകോൽഗമകാരിയും കർണ്ണ പീയുഷവും ആണെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

സംഗീത വാദ്യങ്ങൾ

പ്രാചീന കാലം മുതൽക്കേ ഗീതത്തോടൊപ്പം വാദ്യവും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വാദ്യങ്ങളിൽ ''സ്വരവാദ്യമെന്നും'', ''താളവാദ്യമെന്നും'' ര ു തരമു ്. സ്വര വാദ്യങ്ങളിൽ തംബുരു, വീണ, ഫിഡിൽ, നാഗസ്വരം, പുല്ലാങ്കുഴൽ മുതലായവ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതാണ്. താള വാദ്യങ്ങളിൽ മൃദംഗം, ചെ , മദ്ദളം, തവിൽ മുതലായതു പ്രധാനം.

നമ്മുടെ ഭാരതീയ സംഗീതത്തിൻെറ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനും പരിശുദ്ധി കുറയാതിരിക്കുന്നതിനും നാം വളരെ അധികം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുകയും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേ തു ്. സൗന്ദര്യം, കവിത, ആനന്ദം, പ്രേമം, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നീ എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളുടേയും ബഹിരാഭ്യന്തരങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം സംഗീതം എന്ന അപ്രമേയമായ കലാസവിശേഷതയിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു എന്ന് സമഷ്ടിയായി പ്രസ്താവിച്ചുകൊ ു ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.